

Desen de V. Crivăț

CALE LIBERĂ SPRE NOI VICTORII!

ur z i c a

ANUL XI—Nr. 15 • 20 AUGUST 1959 • 16 PAGINI • 170 LEI

DIN ÎNSEMNĂRILE UNUI MUNCITOR

5 ANI — 15 MEDALII PE PIEPTUL PATRIEI

Desen de Grebu după o idee de Babcau

PICTURĂ DUPĂ NATURĂ

Desen de A. Paven

1944. Strașnică spaimă a tras patronul! Se teme pentru atelierul său, „Gingirică et fiii”. Zice că pînă acuma a fost cum a fost, dar de acuma nu se știe ce-o să fie. Mi-a scris frate-meu de la țară că acolo fratele lui Gingirică a tras o spaimă și mai strașnică. Zice că nici la el nu se știe ce-o să fie cu moșia.

1945. În sfîrșit, se știe ce-o să fie cu moșia, pentru că i-au expropriat-o. Mi-a scris frate-meu că a fost împrăștiat și el, și mama. Fratele lui Gingirică a sosit aici, să întărească firma, care acum se numește „Gingirică, fiii et frații”.

1946. Firma se întărește din ce în ce. Cumnatul lui Gingirică, ținînd seama că degeaba a candidat la țărăniști dacă a leșit „soarele” în alegeri, a sosit și el să întărească firma, care acuma se va numi „Gingirică, fiii, frații et cumnații”.

1947. Stabilizarea. Au sosit și socrii lui Gingirică, și mătușile, că nu va strica dacă se va întări și mai mult firma, care acuma se numește „Gingirică, fiii, frații, cumnații, socrii et mătușile” — prescurtat „Gingirică et rubedeniile”. Și-au strîns mîinile și au zis să le fie într-un ceas bun.

1948. Curat ceas. Că mai mult n-a durat, și a picat naționalizarea, așa că acum sîntem întreprinderea de stat „Înainte”, fără fii, frați, cumnați și alte deșeuiri industriale. Mi-a scris frate-meu de la țară că mama... adică nu, mi-a scris chiar mama, care tocmai a terminat școala de alfabetizare, și mă cheamă negreșit să vin la ei, la țară, ca să văd ce bine e acolo fără fratele lui Gingirică. Le-am răspuns să vină și ei la mine, să vadă ce bine e fără Gingirică al nostru.

1949. Mi-a scris frate-meu că n-o să poată veni, pentru că s-a înscris la o școală, așa că nu prididește. I-am răspuns că și eu m-am înscris la o școală, așa că nici eu nu prididesc. Cînd să le fac pe toate? El știe că nu stau tocmai aproape de atelier. Cînd plec acasă, trebuie să traversez un maidan, pe urmă o iau la stînga prin niște noroaie, pe urmă la dreapta pe o stradă asfaltată. Și pînă ajung acasă, se întunecă.

1950. Nu se mai întunecă, cînd ajung acasă. Se luminează, că strada noastră s-a electricat. De altfel, cînd plec de la serviciu, nu mai traversez un maidan. Traversez un scuar. Pe urmă, o iau la stînga pe o stradă pietruită, pe urmă la dreapta pe o stradă asfaltată. Pe asemenea drum, dimineața totdeauna ajung la vreme la lucru, la atelierul nostru „Înainte”.

1951. Acum, dimineața nu mai ajung la vreme la atelierul nostru „Înainte”. Ajung la vreme la fabrica noastră „Înainte”, pentru că atelierul a crescut mult. Iar cînd plec spre casă, nu mai traver-

sez scuarul. Ocolesc un șantier de construcții. Apoi o iau la stînga pe o stradă asfaltată, apoi la dreapta pe linia tramvaiului. Să spun drept, e o plăcere să lucrezi la fabrica noastră, „Înainte”.

1952. Să spun drept, plăcerea de a lucra la fabrica noastră „Înainte” nu mai există. Există plăcerea de a lucra la uzina noastră „Înainte”. Cînd plec acasă, nu mai ocolesc un șantier de construcții. Ocolesc un bloc nou construit. Dar de mîine, nu-l mai ocolesc. De mîine, intru înăuntru, pentru că mă mut acolo. Am primit un apartament nou. De aici, copiilor le este mai aproape să ia tramvaiul spre școală.

1953. Acum copiilor nu le e mai aproape să ia tramvaiul. Le e mai aproape să nu ia tramvaiul și să se ducă pe jos, pentru că s-a construit o școală nouă chiar în apropierea noastră. Mi-a scris frate-meu că și la ei s-a construit una. Dar copiii lui nu merg la școală. Copiii lui merg la spital. Cel mare e medic, iar cel mic face practică studentească.

1954. Cel mic nu mai face practică. Acuma și cel mic e medic. Acuma ai mei fac practică. Fac la uzinele „Înainte”. Dacă nu era să plec poimîine în străinătate, poate mă duceam să-mi văd nepoții.

1955. Am fost în străinătate, așa că nu mă mai duc să-mi văd nepoții. I-am văzut acolo. Ei veniseră pentru schimb de experiență pe linie de medicină, eu pe linie de metalurgie. Luna viitoare vine și frate-meu pe linie de agricultură. Și el e tot inginer, ca și mine, și el a terminat anul trecut Facultatea muncitorească. Vine să țină o conferință. Vreau negreșit să-l aud și eu.

1956. Nu l-am mai văzut pe frate-meu de mult. Dar l-am auzit. A vorbit la radio despre metodele lui în agricultură.

1957. Iarăși nu l-am mai văzut de mult pe frate-meu. Dar el m-a văzut, cînd am vorbit la televiziune. Sînt sigur că m-a ascultat, pentru că la gospodăria lor colectivă au televizor la club. Vin toți colectivii să vadă emisiunile.

1958. Nu mai vin toți colectivii la club să vadă emisiunile. Unii și-au luat televizor și le urmăresc de acasă.

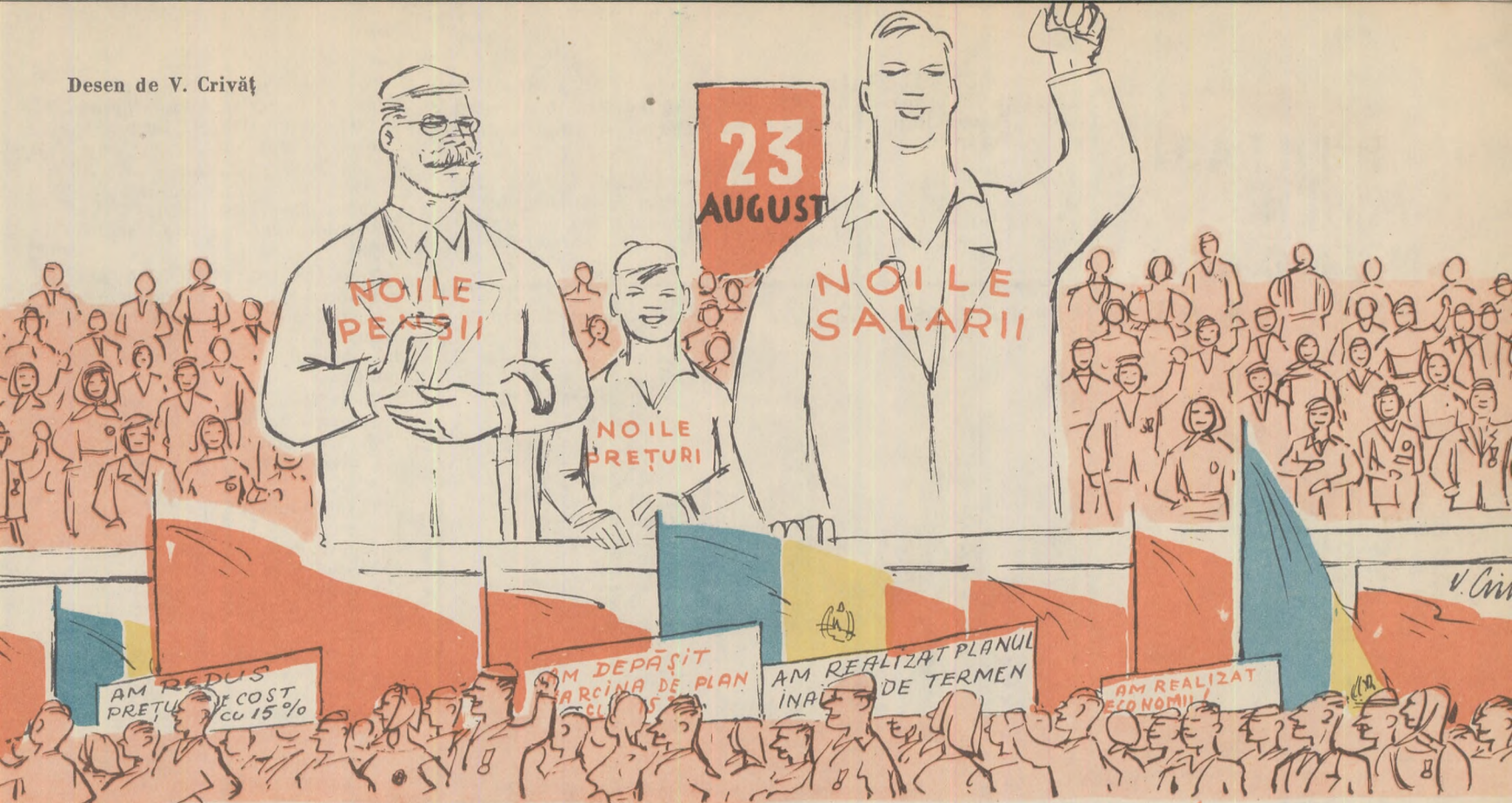
1959. August 23: Iertați-mă, dar nu mai am vreme să continui însemnările. Sînt grăbit. Am întîlnire. De fapt nici nu mai are rost să scriu.

Dacă doriți să aflați mai exact ceea ce s-a întîmplat în cei 15 ani, vă invit și pe d-voastră la întîlnire: în Piața Stalin.

pt. conformitate
VICTOR PIȚIGOI

REALIZĂRILE NOASTRE

INVITAȚII DE ONOARE

**DOGORÎTORUL
23 AUGUST**

*În ziua aceea Walter von Büllow, colonel
Și obergruppenführer, s-a deșteptat denoapte,
Uitînd să-și bea la zece cafelele cu lapte
Și să se odihnească pînă la prînz nișel.*

*De cînd aflate ce s-a-ntîmplat la Stalingrad
Privea pierdut pe gînduri înspre apus, departe,
Și se-adresa patetic la fiecare-n parte
Cu vocea lui cam spartă: „Mein lieber Kamerad“.*

*Și-a dispărut deodată de la „Kommandantură“
Ca-ntr-o scamatorie distinsul colonel
Și-n casa lui, uitate, găsirăm după el
Opt șunci și treizeci și șapte de kile de untură.*

*Îmi amintesc, Ivane, că te-a distrat din plin
Prudenta repliere a neamțului „erou“
Și-ai spus:—N-ai nici o grijă, o să-l găsim din nou.
Și l-ai găsit, firește, acasă, la Berlin.*

*Această siguranță, scăldată-n optimism,
Noi am deprins-o iute, și iată-ne pe cale
Să-nfăptuim cu dînsa azi două cincinale
Și să visăm la drumul cu ținta: comunism.*

*Prietenia noastră clădește cu temei
O viață înnoită, în ritm clocotitor,
Și poți vedea, Ivane, în ochii tuturor
Cum crește libertatea în zbor de porumbei.*

MIRCEA PAVELESCU

AR ÎN OCHI

de AL. STOIAN

*Olga,
fața de pe Volga,
cu cosița aurie
și gropișă în bărbie
și cu ochii năzdrăvani
mi-a ieșit odată-n cale
mai acum vreo cîțiva ani
pe cînd mă duceam agale
la nămol,
la Techirghiol.
Și-am pornit-o în plimbare
eu și ea pe lîngă mare.
Ne-am plimbat ce ne-am plimbat,
iar apoi ne-am prezentat.
Eu: „Elevul Gheorghe Plaiu!“
Dînsa: „Îa ne panimaiu!“
Am rămas cam intrigat.
Toate bune,
însă, orice mi s-ar spune,
are-un nume cam ciudat.
Și-a trecut ce-a mai trecut
și-ntr-o zi, la Festival,
la un bal,
ne-am revăzut.
Am dansat,
ne-am amuzat,
iar cînd i-am șoptit: „Te-admir!
Nici o față nu-mi mai place!“,
a crezut că eu spun: „Pace!“
și mi-a spus și dînsa: „Mir!“*

*I-am vorbit o seară-ntreagă
c-o iubesc și că mi-e dragă,
dar, nepricepîndu-mi graiu',
mi-a spus iar: „Ne panimaiu!“
Ne-am văzut apoi din nou
chiar la Moscova-n metrou
cînd mergeam spre facultate.
(De vreun an și jumătate
studiam ingineria).
Și, cu toată bucuria,
(vrînd și să-i arăt că știu!)
i-am spus: „Îa tibia liubliu!“
A făcut iar pe niznaiu
și-a zîmbit: „Ne panimaiu!“*

*Olga,
fața de pe Volga,
cu cosița aurie
și gropișă în bărbie
și cu ochii năzdrăvani
de o săptămîină-mi pare,
ca și-acum vreo cîțiva ani,
a venit din nou la mare,
la nămol,
la Techirghiol.
Astăzi însă (ce minune!)
n-o auzi: „Ne panimaiu...“
ci, cînd se prezintă, spune:
„Olga, inginer Gh. Plaiu!“*

FRUNTAȘI ÎN MUNCĂ... VETERANI

de SADI RUDEANU

Tovarășului PETRESCU ION, strungar la uzinele „Timpuri Noi” din București, fruntaș în muncă de zece ani.

*Rezultatele-i sînt bune
Precum observași și voi.
Despre el se poate spune:
„Chiar strungar de... Timpuri
Noi!”*

Tovarășului VLAD NICOLAE, mecanic la G.A.S. Șopîrlita, raional Balș, fruntaș din 1948. Este decorat cu Ordinul Muncii cl. III pentru realizările sale.

*N-a muncit iavaș-iavaș
Și-are decorații,
Că-i de-atîția ani fruntaș
Fără reparații!*

Tovarășei BALIȚCHI ZENOVIA, șefă de echipă la fabrica de medicamente „Fiola”, din București, decorată cu „Medalia Muncii”, fruntașă în muncă de zece ani.

*De „Fiola” fiind pendinte
Eu îți spun „bravissimo”!
Și s-o ții așa-nainte
Tot în „B. Fortissimo!”*

Tovarășului RADU TUDOR, tractorist la S.M.T. Biled, regiunea Timișoara, fruntaș din anul 1950.

*Cutreierînd în lung și-n lat
ogorul,
Cred că vă pot acuma preciza
Că asta e „bădița cu tractorul”
Pe care Vasilescu îl cînta.*

Tovarășului MIHĂILESCU ALEXANDRU, cizmar doppelist la fabrica „Flacăra Roșie” din București, fruntaș în muncă de zece ani.

*Îl felicit cu prisosință
Și îmi exprim și o dorință:
Fruntași ca el atît de vechi
Aș vrea să văd... perechi, perechi!*

Tovarășei STOICA RĂDIȚA, firăreasă la Industria Bumbacului B, din București, fruntașă de zece ani:

*Despre-această firăreasă
Cînd aflai și eu de știre
Exclamai: „Deci nu se lasă!
E fruntașă, văd... din fire!”*

Tovarășului HORLESCU MIHAI, brigadier la secția Preso, fabrica de ulei „Filimon Sîrbu”-București, fruntaș de zece ani.

*Cum lucrează la ulei
(Deși asta nu-i de ajuns)
Văd că dînsul, dragii mei,
Merge-n muncă... parcă-i uns!*

Tovarășei BRATU IOANA, responsabilă unității de galanterie bărbătească din str. Lipscani nr. 40 București. Este decorată cu Medalia Muncii, fiind fruntașă de mulți ani.

*Eu îți doresc (acel care semnez)
Succesele în muncă să-ți sporească!
Și, crede-mă, din suflet îți urez,
Nu din... galanterie bărbătească!*

Tovarășului PANTEA ION, mustru de foraj la sectorul Moreni (Intreprinderea de foraj Ploești). Este fruntaș în muncă de nouă ani și a obținut cu brigada sa economii însemnate în producție în semestrul I/1959.

*Tu ești fruntaș printre fruntași
Și, bucuros că nu te lași,
Din suflet îți doresc fierbinte
Multe... semestre înainte!*

Tovarășei BĂCILA MARIA, soră la Policlinica spitalului „Grigore Alexandrescu” din București. Este una din cele mai vechi și mai devotate salariate ale acestei instituții.

*Îți urez în munca ta
Și-altele să-ți semene.
Soră, cum ești tu, aș vrea
Cît mai multe gemene!*

Tovarășei MITROI ANGHELINA de la fabrica de țigărete București, care este decorată cu Medalia Muncii și e fruntașă în muncă de zece ani.

*De-ale tale realizări
Nu mă mir deloc;
Ești fruntașă la țigări
Și lucrezi... cu foc!*

Tovarășului CENUȘĂ CORNEL, minier la sectorul III, Mina Petrila, vechi fruntaș în muncă.

*Întîmplarea e ghidușă:
Iată-l printre cei mai buni
Pe tovarășul CENUȘĂ
Sus, în frunte, la... cărbuni!*

PROBLEME DE VIITOR DUPĂ EXAMENUL DE MATURITATE

UNII: — Inginer chimist, sau metalurgist? Ce mă fac?

ALȚII: — Ce ne facem?

Deșen de N. Claudiu

urzica în agricultură

O seră și o critică severă

Știți cît a plătit G.A.C.-ul Turnișor, reg. Stalin, metru pătrat de seră construită? 700 lei!... Știți pentru ce G.A.C.-ul Turnișor a plătit 700 lei metru pătrat de seră? Pentru ca, în timpul iernii, roșiile să nu degere afară. Să degere în seră!

Din neatenție, probabil, constructorii, în loc să construiască sere, au construit frigider...

Cînd și-au dat seama în ce sere au încăput, sărmanele roșii au văzut albastru.

Cînd gunoiul nu e aruncat la gunoi

Glăsuiește un proverb: „Ochiul stăpînului îngrășă vita”. Ar mai fi unul: „Gunoiul

stăpînului îngrășă ogorul”. Așa că oamenii din G.A.C.-urile și G.A.S.-urile din raioanele Cîmpu-Lung, Gura-Humorului, Suceava, Rădăuți, Dorohoi, și-au spus: gunoiul e gunoi atunci cînd e în grajd. Pe cîmp, gunoiul e vitamină. Îngrășă.

Și au făcut ogoarelor un tratament cu injecții intrapămîntene cu vitamina G (gunoi). S-au împrăștiat pe cîmp sute de tone de vitamine naturale și rezultatele nu s-au lăsat așteptate: Pămîntul îngrășat a dat niște recolte... obeze; c-așa-i pămîntul, ca CEC-ul: îți dă înapoi cu dobîndă.

ILIE BARBU

METAMORFOZĂ

*De-ar fi acum la noi să reinvie
Ovidius, sensibilul latin,
„Metamorfoze” noi poate c-ar scrie
Ca exilat la Pontul Euxin.*

*El care, izolat de omenire,
Trăia-ntr-o „barbari” noapți și zilegrele,
Azi altfel ar putea să se inspire
Pe coasta de azur a fării mele.*

*Și din grădini cu valuri de parfum,
Ar face semn iubirilor senine,
Cîntîndu-le un imn în alt volum,
Pe calapodul noilor destine.*

*Și ar trimite Romei o f.f.
Urgentă telegramă-n care-ar scrie:
— „Am prelungit aici, prin O.N.T.,
Exilul minunat la... E f j o r i e.”*

OVIDIU DUMITRU

— Constanța —

...Dragi ascultători, realitățile din
România mă îndurează
profund...

...Oamenii au fost băgați în locuințe...
unii peste alții...

...Țăranii sînt din ce în ce mai împovărați...

...zilnic se înregistrează noi analfabeți...

...Nu mai au gaz în lămpi...

...și, ceea ce e mai rău, au
trecut 15 ani și nu întrezăresc
un capăt suferințelor...

Desene de Rik Auerbach

părintească

Ia stai jos, măi băiete... îți crește-n mustață
Puș de bărbăție... Ești aproape flăcău,
Ai ieșit din găoace, te-ninzi în viață,
Tatăl tău este astăzi prietenul tău.

Ai și tu anii țării de azi... ai destui
Ca să numeri isprăvile Patriei toate,
Cu mîndrie sportivă și tu poți să spui
Că a fost un deceniu și jumătate!

N-o să-ți număr clădiri și nici munții de rocă,
Ce-n acest timp din minele noastre am scos,
Și nici fierul ce-l schimbă cuptoarele-n cocă.
Da, clădim fără nouă în ritm vijelios!

Aș fi vrut să-ți vorbesc, fiindcă astăzi ești mare,
Despre tine și noi... mergi la școală, înveți,
Te căznești să deprinzi lucruri nu prea ușoare,
Dar acestea-ți clădesc aurii dimineții...

Vezi un film, iei o carte, citești o revistă,
Sau te-oprești în muzeu la vreun lucru frumos.
Și-n muzeu, și în film, și în carte există
Suflul nou ce clădește în ritm vijelios.

Muncitorii-n brigăzi joacă teatru și ei,
Așadar știu de Cehov, de Caragiale;
In uzine, pe străzi, peste tot, unde vrei,
Standuri pline cu cărți te îmbie în cale.

Gospodina cu soacra cîrpind își ascultă
Un concert al lui Mozart la radio... E
Lăudabilă chiar cearta care rezultă,
De-i concertul în „fa” sau concertul în „re”.

Ai găsit, spui, un șubler în bancă la tine,
Faptul nu și se pare excepțional:
L-a uitat lăcătușul acela ce vine
Să învețe cu alți muncitori la „seral”.

Da, în grafice urcă săgeți către slavă,
E-un simbol grăitor ce-l urmăim spre mai sus,
Căci un grafic ce urcă înseamnă ispravă,
Dar sînt lucruri ce-n grafice tot nu s-au spus.

Dac-am vrut să vorbesc deci, băiete, cu tine,
Care ai anii țării de azi, mai vîrlos
Am voit să-ți pulseze-n artere și vine
Suflul nou ce clădește în ritm vijelios.

CONSTANTIN OTTESCU

URZICA AJUTĂ

La secția de pediatrie a spitalului raional din Jimbolia există — cum e și natural — o baie destinată micilor pacienți.

Dar țincii nu prea erau spălați de către personalul sanitar respectiv, sub pretext că pruncilor le era... contraindicat să fie îmbăiați prea des. În schimb, baia plozilor era folosită de personalul sanitar.

Sezisat de acest lucru, Sfatul popular al orașului Jimbolia n-a... scăldat-o. Și a intrat la... apă directorul spitalului, care a fost... săpunit bine: sancționat cu „mustrare”.

Iar, acum, de cînd în baia copiilor sînt spălați copiii, este și personalul sanitar cu... fața curată.

PROVERBE RECONSIDERATE

- 1) Ai carte? Ai parte... de ea dacă n-o împruți.
- 2) Copilul cu multe moașe se naște la maternitate.
- 3) Satul arde și baba se piaptănă... dacă nu este în echipa de incendiu.
- 4) Cine nu a învățat la tinerețe, poate urma cursurile serale.
- 5) Mătura nouă mătură bine, aspiratorul electric și mai bine.

S.M. RUSU

S-AU DUS TIMPURILE DE ALTĂDATĂ...

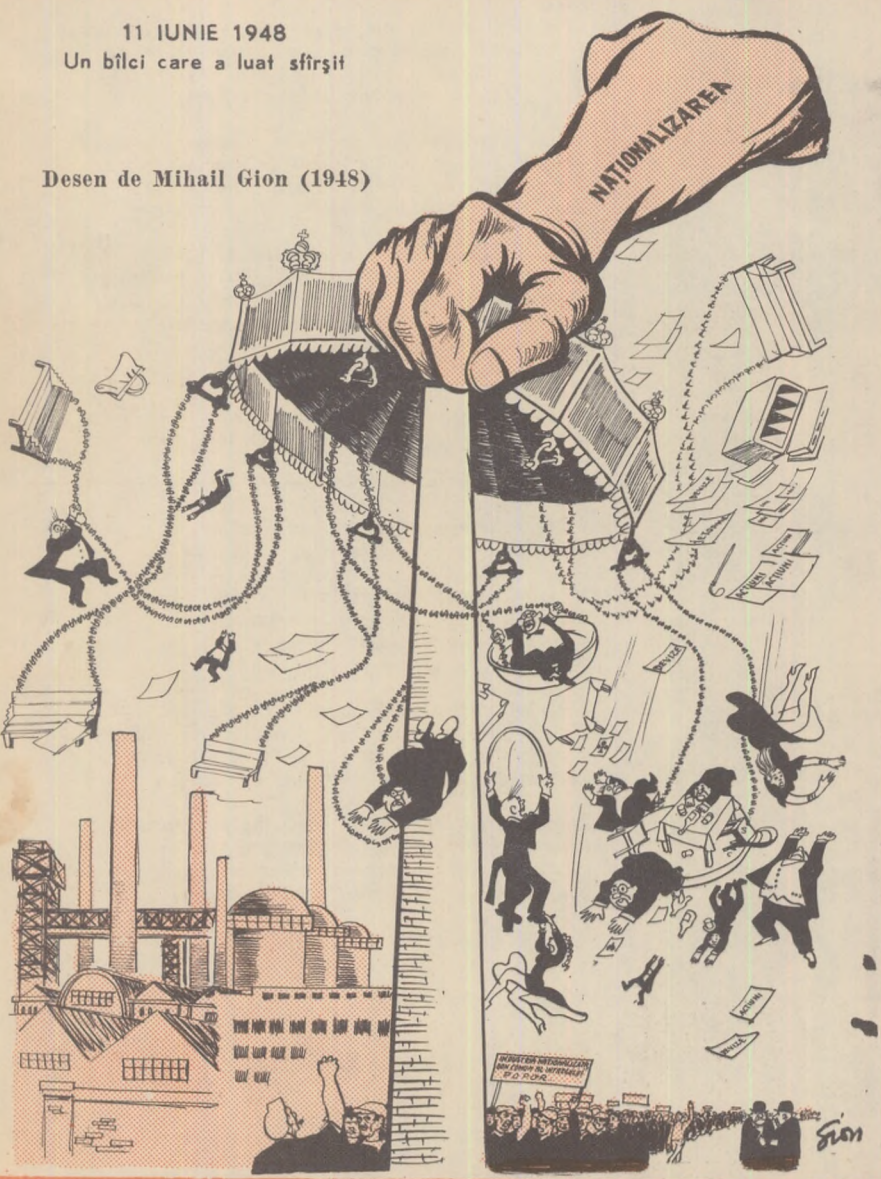
AGENTUL ELECTORAL AL PARTIDELOR „ISTORICE”: — Ce fel de constituție e asta dacă n-o pot aplica așa cum vreau eu?

Desen de I. Doru (1948)

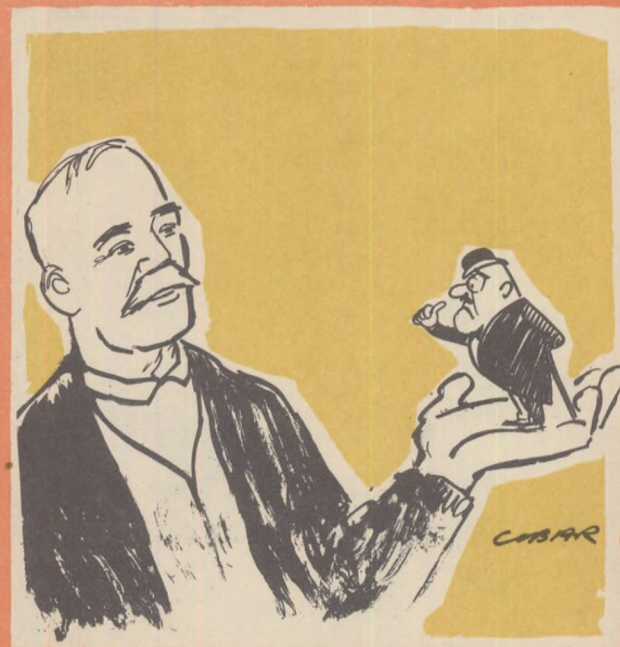
11 Iunie 1948

Un bîlci care a luat sfîrșit

Desen de Mihail Gion (1948)

ÎNTREBĂRI „ISTORICE”

MARELE MOȘIER: — Te pui tu cu mine pe chestia agrară?

Desen de Nell Cobar (1945)

N I M I C D E S I

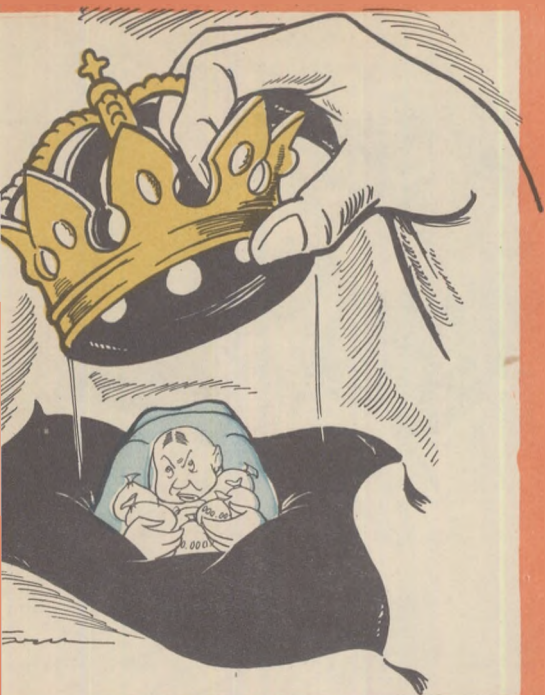
„Prea original în istorioarele cu care stric bunătațe de hîrtie semivelină și ochii cititorilor în timpul meu liber nu s-ar putea spune că sînt. Am stîleit și eu vorbele din buna și îngăduitoarea limbă maternă, comițînd poezele cu taxatori ce strigă «Avansați înaintea!» și nu avansează restul de cinci parale, cu posesori de cioc, lulea și «valabil», cu tineri «studioși» ce nu dau locul în tramvai, în sfîrșit tot cu subiecte din astea care te înclină spre meditația poetică și listele de plată ale colaboratorilor externi. Cu ceva însă pot să mă laud. De soacre n-am scris! Prea era un subiect la îndemîna oricui. Ce naiba? Nu mai există subiecte pe lumea asta, încît să fiu nevoit să apelez la vechiul cal de bătaie al tuturor cupletistilor? Nu! Eu de soacre nu fac haz! De altfel, soacră-mea e o femeie cumsecade, care știe să facă o friptură de vacă fragedă de juri că-i purcel și care nu se supără dacă eu declar că viața

nu mai are nici un rost cînd tăietei sînt prea deși în supă. E o femeie la locul ei, și dacă eu m-aș pricepe la scris cum se pricepe ea la dulceața de gogonele, aș fi astăzi la Pelisor cu odihnă, răcoare și interviu la «Contemporanul»! Nu, maestre, eu cu asta mă laud. Despre soacre n-am scris și n-o să scriu!»

Maestrul, un vechi și talentat umorist, care mergea alături de mine, în timp ce-i debitam logosul de mai sus, s-a oprit, m-a privit zîmbind și, bătîndu-mă pe umăr, mi-a răspuns: „Ascultă-mă, băiete, pe mine, că-s mai bătrîn. Pînă la urmă tot scrii de soacră. De asta nu scapă nimeni!” „Îmi pare rău, maestre, — l-am contrazis — dar să vreau și nu pot. Vă salut cu respect”. Și, în timp ce maestrul îmi strîngea mîna, îl auzii șoptind din nou: „De asta nu scapă nimeni!” Ba eu scap, mă gîndeam. Eu de soacre nu scriu. Și-am intrat în casă. Era

ora nouă seara. De obicei, la ora asta, cînd vin acasă, îmi găsesc nevasta și soacra stînd în cameră cu masa pusă. De data asta, în casă nimeni. Am intrat în bucătărie. Aici, numai soacră-mea, meșterind la niște oale de pe mașina de gătit. „Ce faci, mamă, zic, noi azi nu mîncăm? Unde-i nevastă-mea?” Soacră-mea se uită la mine cu o figură gînditoare și, în loc să-mi răspundă, mă întrebă: „Oare cît fac 62 la sută din 380 și cu 380?” I-am răspuns scurt: „Mamă, nu știu. Dar eu te întreb ceva mai simplu: cînd mîncăm?” Soacră-mea, parcă n-aș fi vorbit cu ea. Învîrte mai departe în oală și iar mă întrebă: „Da' cît e procentul de circa 15 la 980 și cu 980?” Măi, zic, ia te uită pacoste. O fi bătut-o căldura plitei la cap. Și-o iau cu binisorul: „Mamaie, ce-ți trebuie matala probleme cu procente? Asta e chestie de matematică, e greu. Matala știi că și eu mai mult cu literatura, că la cifre îs clei. Mai

Ce acoperea coroana

Desen de Eugen Taru (1948)

CANDIDATUL ÎN ALEGERI

„Sută la sută ai depășit planul, tovarășe. Sută la sută ai încrederea noastră.”

Desen de Rik Auerbach (1950)

„Întrecerea continuă”

Desen de V. Vasiliu (1955)

CHIABURUL (către lampa de gaz): — ducem... ne ducem...

Desen de A. Poch (1951)

— De obicei cu cât urci mai repede, cu atât vezi mai departe; numai la noi, cu cât vezi mai departe, cu atât urci mai repede.

Desen de B. Gănescu (1951)

CU SPRIJINUL U.R.S.S. A FOST CONSTRUIT PRIMUL REACTOR ATOMIC ÎN ȚARA NOASTRĂ

Desen de N. Claudiu (1951)

R E S O A C R E

bine hai să mîncăm. Unde-i nevastă-mea?” Dar soacră-mea de colo: „Lasă mîncatul și zi-mi mai bine cît e opt la sută din 1150 și cu 1150, plus un coeficient la 2600 de sortimente?” Mi-a sărit mustarul: „Ia ascultă, mamă soacră, după ce că sint om cuminte, care vine la oră fixă acasă și nu întîrzie pe la bodegi, după ce că nu scriu nimic despre soacre, deși aveam nevoie de un subiect pentru o schiță de-mi ardeau buzele — asta fiindcă te respect — dumneata; în loc de mîncare, dai examen de stat cu mine la dobinda compusă? Bine, mamaie! Ei, lasă, că-i trag eu un cuplet cu soacre, de o să zbirniie toate șuşanele! Parcă-l aud: Ală-une piatră acră, ești mai dulce ca o soacră! Pam, Pam!” Și zău că l-aș fi scris, dacă n-ar fi intrat nevastă-mea pe ușă cu o sticlă de Riesling în mînă: „Stai, omule, nu te mai supăra așa pe mama, că n-are nici o vină. N-ai auzit la radio nimic?” „Ce s-aud?”

„Păi, s-a transmis Hotărîrea despre ridicarea salariilor și a pensiilor. Mamei i s-a mărit pensia cu 62 la sută, ție și mie lea fa cu 8 și 20 la sută și s-au ieftinit și prețurile la o mulțime de lucruri. D-aia te-ntreba de procente. De aceea am întîrziat cu masa, fiindcă pregătim și noi ceva mai aparte, ca să sărbătorim vestea.” „Vin Riesling, de trei sferturi?” am arătat eu la sticla din mîna ei. „Asta-i din procentul meu de 62 din luna august!” — a zîmbit soacră-mea. Și-am ciocnit la procente în seara aceea, de se îmbujorase soacră-mea, că arăta ca o fetișcană de 20 ani, nu de 58 cîți are și în nici un caz de 70 cîți îți trebuie în Norvegia ca să ieși la pensie. Ba mai mult. Eu mă declarasem satisfăcut cu trei păhărele și soacră-mea mă îmbia cu un al patrulea. Nevastă-mea a sărit: „Mai lasă-l, mamă, că i-ajunge!” Dar soacră-mea de colo — (dacă vă spun eu că-i cumsecade) — „Lasă-l, că-i

bun de cînst. A muncit mai bine și de acolo mi-a săltat și mie procentul la pensie!” Și, cum mi-a plăcut întîmplarea, ce m-am gîndit. Mereu îi tot trag eu critica. Ba că ABC nu face, ba că DE nu drege, ia să scriu și eu toată istoria asta că, dacă povestești o bucurie, nu se poate ca omul să nu se bucure. Și am pus-o pe hîrtie cum m-am priceput.

RADU STĂNESCU

P.S. Cînd am predat revistei scîlișoara, maestrul era acolo. A citit-o și el peste umărul redactorului, apoi, cu o sclipire jucăușă în ochi, mi-a spus: „Ei, vezi ce-aveam dreptate? De asta nu scapă nimeni!” Adevărat! Am scris despre soacre! Ah, meserie! Nu mai am eu ce să mă laud!

de ȘANDOR (Ludas Matty — Budapesta)

Desen de Z. VEDERNIKOV (Krokodil — Moscova)

La mulți ani!

Desen de KIAN-FAN (Manhua — Pekin)

Cele mai bune urări de 23 August 1944 — 1959! Vă promitem să nu mai fie niciodată militarism și nazism german!

Desen de L. HAAS (Eulenspiegel — Berlin)

— După afită „activitate”, singurul rezultat.

Desen de I. Davidescu

Politica blocului N.A.T.O. e principala piedică în normalizarea situației internaționale.
(Ziarele)

Soluția ce se impune nu mai suportă aminare: întregul „bloc” în chestiune e bun pentru... evacuare.

Latifundiarul din Cuba protestează împotriva reformei agrare, care le-a expropriat pînă acum, cîteva milioane de acri.
(Ziarele)

Spunînd că „dreptul” lor e sacru, ei nu fac gură, în zadar: cu cît li se mai ia un acru, cu-atît le este mai... amar.

Noua ridicare a costului vieții în S.U.A. afectează și prețul medicamentelor.

(New-York Herald Tribune)

Scumpînd chiar și medicamentul, simptomul este foarte grav: mai mult decît e pacientul, la ei regimul e... bolnav.

În cadrul Conferinței de la Geneva, miniștrii de externe occidentali și-au prezentat propunerile sub formă de „plan-pachet”.

(Ziarele)

În mod precis s-a constatat, cînd și-au adus aci „bagajul”, că la „pachetul” prezentat, nou este numai... ambalajul.

Ministrul de externe al Olandei a rostit un discurs răz-boinic.

(Ziarele)

Nu vrea s-audă despre pace, Căci astfel i s-a dat comanda; dar este cert că nu va face nici el vreo brînză... (de Olanda).

MIRCEA CODRESCU

DIN REFLECȚIILE UNUI ȘOMER AMERICAN

Nu te gîndi niciodată la ce vei mîncea mîine. Gîndește-te la... ce vei mîncea azi.

De trei zile semăn cu o santinelă: sînt în... post.

Fumatul îți taie pofta de mîncare. Dar de ce dracu nu se inventează și ceva care să-ți taie și pofta de fumat?

Un cangur femelă e mai bogată decît mine. Ea tot are cîteodată ceva în buzunar.

În ultimele trei luni nu m-au mai strîns pantofii, pentru că sînt... desculț.

Odată, după ce am umblat o zi întreagă după serviciu, am strigat: „M-am săturat!” Pe loc am fost întrebare de zece „colegi”: „Cum ai făcut?”

Bancherul Johnston a murit ieri de indigestie. Și cu care credeam că în S.U.A. se poate muri numai de foame!

V. R.

BALADA GENERALULUI DE ARAMĂ

de S. MARȘAK

Se dedică lui A. HUGHES

*Pe calea apei și discret,
La Londra a sosit acum
Un coșcoeamite colet,
Expedit de la Khartum.*

*Mirași, firește, cei din port
Se întrebau: ce năzdrăvan
Și ce misterios transport
Sosește oare din Sudan?*

*O fi acest colet ciudat
Vreun sarcofag trimis plocon,
În care zace-mbălsămat
De mii de ani un faraon?*

*Fi bine, nu, căci sub prelată,
Dosit să nu se bage-n seamă,
Se ascundea de astă dată
Un mare monument de-aramă.*

*Și monumentul ăsta mare,
Ce devenise pasager,
Înfățișa un om călare,
Pe însuși lordul Kitchener.*

*Ce biruinți a dobîndit
Acest ilustru general,
De a fost cîndva sărbătorit
Și immortalizat pe cal?*

*O, el cu sabia, avan,
Sudanul l-a „civilizat”
Și-atunci englezii, în Sudan,
Un monument i-au ridicat.*

*Și multă vreme cei robiți,
Supuși și stăpîniți de teamă,
Au fost, sărmanii, nevoiți
Să rabde idolul de-aramă.*

*Dar cînd a fost în țara roabă
Republica instaurată,
Acea netrebnică podoabă
Fu-n metropolă returnată.*

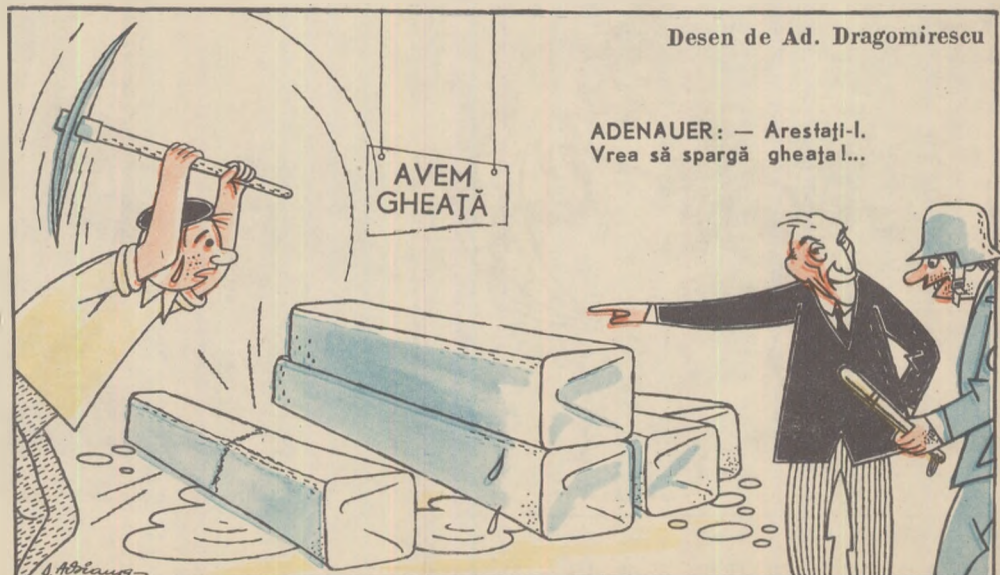
*Așa se face că-n sfîrșit,
Deși cam pe nepusă masă,
Temutul lord a poposit
Definitiv la el acasă.*

*

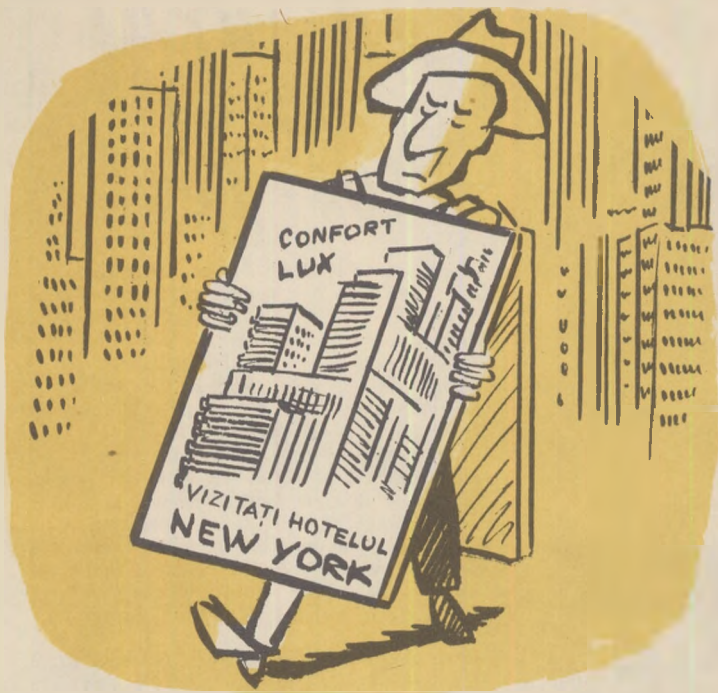
*Și dacă pîn'la urmă toate
Popoarele din colonii
Vor returna, eliberate,
Podoabe de-astea fisticții,*

*Pe-ale Tamisei maluri reci,
Ei de-așteptat, de bună-seamă,
Să nu mai fie chip să treci
De-atîția generali de-aramă!*

În romînește de IGOR BLOK
(Din „Pravda”)

. M O D E V I A Ț Ă .

Desen de Nell Cobar

SCURT SI... SURPRINZĂTOR

Schimbarea părului

D. Albin Chalandon, secretar general al U.N.R. (partidul guvernamental din Franța) a făcut recent unele declarații, printre care și această revelatoare definiție a propriului său partid: „Gaullistul e o ființă neliștită!” (judecând după ultimele rezultate electorale și după valul crescând al nemulțumirii populare, caracterizarea are temeuri puternice!...) Nu mai puțin sinceră este și concluzia pe care o desprinde secretarul general al U.N.R. din definiția citată și, mai ales, din gravele ei temeuri: „Alegătorilor nu le mai place blana U.N.R.-ului. A sosit momentul să ne schimbăm părul”... Sinceritatea d-lui Chalandon e, cum se vede, de-a dreptul impresionantă. După toate semnele, însă, rezultatele ei și ale „schimbării” pe care o preconizează nu vor fi tot atât de remarcabile. Căci d. Chalandon se referă exclusiv la „schimbarea părului”... Dar năravul?...

La telefon „Tatăl Nostru”

Recent, un reverend din Vancouver (Canada) a pus la punct un sistem de predici prin... telefon. Credincioșii n-au decît să formeze un număr și li se va servi automat la ureche o înregistrare a cuvîntului inspirat întru Domnul. (Durata „emisiunii”: 1 minut). Inovația s-a bucurat de un succes depășind toate așteptările: încă în seara zilei cînd a fost inaugurată, instalația a fost sustrasă din biserică unde fusese montată. Nu se știe deocamdată cine a săvîrșit „păcatul”: niște mari amatori ai progresului tehnic, sau dimpotrivă, niște habotnici „apărători ai tradiției” împotriva invaziei uneltelor „diavolești” ale tehnicii în Casa Domnului!...

Recorduri

Noi recorduri se înregistrează zilnic pe toate meridianele „lumii libere”! Iată cîteva din cele mai recente:

La Roma, 34 de tineri au reușit să se înghesuie într-o cabină telefonică.

La Wellington (Noua Zeelandă), 23 de studenți au izbutit să se instaleze într-un autoturism (asta după ce administrația locală a trebuit să interzică practicarea acestui nobil sport american în cabinele telefonice care mai rămăseseră întregi!...)

Alt record, la Durban (Africa de Sud): 22 persoane s-au îndesat într-o mașină marca „Volkswagen”. Nu se știe totuși dacă noul record va fi omologat, întrucît, între cei 22, se aflau și cinci copii. Or, „regulamentul” nescris al acestor competiții sardeliforme prevede unele condiții riguroase, între care cea mai importantă este aceea care stabilește limitele de greutate ale concurenților: aceștia trebuie să cîntărească cel puțin 50 și cel mult 60 kg (inclusiv cota de 100—150 g de creier personal!), orice depășire a acestei greutăți (în special

a greutății creierului, desigur!) putînd duce la eșec tentativele cele mai strălucite!...

Un nou șomer

De curînd, după cum anunță ultimele telegrame de presă, conducerea marelui pachebot englez „Queen Elizabeth” a hotărît concedierea unuia dintre membrii echipajului, pe nume Joey, de origină papagal și de profesiune mascotă, pentru motivul că, în cele zece traversări ale Atlanticului la care a luat parte, nu numai că nu și-a îndeplinit misiunea, conform contractului, dar, dimpotrivă, a atras (!?) asupra vasului tot felul de furtuni, uragane și alte necazuri meteorologice!...

Sentința e fără drept de apel. Așadar, un nou șomer — cel mai fericit, desigur — al „lumii libere” în era atomică!...

ION CĂLIMARĂ

— Așa? Vrei concediu? Bine... Te concediez!

Desen de Pall

Despre capre, cai, arici, și alte distracții pentru cei mici

Numărul 5 al publicației „Arici Pogonici — album pentru cei mici” publică o interesantă poezie, semnată de Gh. Tomozei, pe care o reproducem aici, integral, ca s-o cunoască și cei mari.

„Capra și iezi”

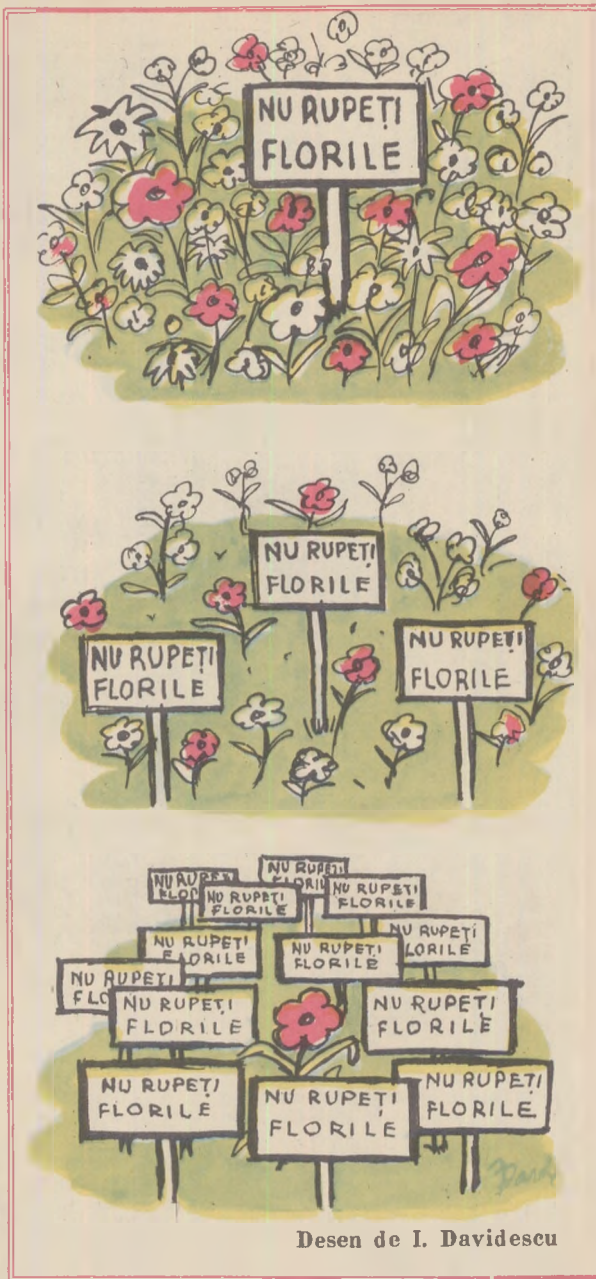
Azi am fost cu tata
Pe la ceasu-amiezii,
Și-am văzut și capra
Din povești cu iezi.
Cum a spus bunica-i,
Numai că să vezi,
Capra asta are
Nouăzeci de iezi”.

Acesta este tot textul poeziei. Desigur, autorul a scris acest text pentru ca cei mici să tragă o frumoasă învățătură din prolificitatea nemaipomenitei capre, mamă a nouăzeci de iezi, peste care a dat pe neașteptate autorul. Astfel, cei mici vor avea prilejul unic de a aprecia performanța acestei capre de mare randament, care desigur a trecut la facerea iezielor în serie, sfidând productivitatea ridicol de scăzută a străbunicii ei din poveste, capra cu numai trei iezi. Din păcate, însă, acest lucru, merit să stîrneasce admirația celor mici, nu a fost înțeles de ilustratorul poeziei. Acesta, probabil nu s-a deplasat, ca poetul, cu tata pe teren, ca să numere iezi caprei, și i-a numărat din birou. Așa se face că năstrușnica poezie despre miraculoasa capră cu nouăzeci de iezi este ilustrată cu o capră ordinară, prevăzută cu numai cinci iezi. Nu se poate ști dacă este o vină a desenatorului, care nu s-a învrednicit să caute o capră pe măsura poeziei, sau dacă este o vină a caprei, care nu s-a învrednicit să găsească o poezie pe măsura sa.

În continuare, mulțumită că a pus astfel la punct problema caprelor, aceeași publicație s-a pornit să cerceteze, împreună cu cei mici, problema... cailor. Problema cailor este ilustrată grafic la pagina 7, printr-un interesant grupaj de trei desene, după cum urmează: Unul reprezintă un fel de poligon neregulat, pe care serie „carton”, al doilea reprezintă un cap de cățel bolnav, văzut prin prisma unui pictor suprarealist, iar al treilea desen reprezintă un animal încă necunoscut pînă în era noastră, dar cu vădite pretenții de asemănare cu cele din neamul cailor. Titlul acestei interesante ilustrații este „Construiți și voi!” Ce anume și, mai ales, cum trebuie să construim și noi — sau, mai bine zis, să construiască și cei mici — nu se spune nicăieri, pentru că nici un text explicativ, nici măcar un cuvîntel, nu însoțește hidra cu chip calin. Poate redactorul vrea să construim un cal dintr-un poligon de carton. E o variantă. Dar poate vrea să construim un poligon dintr-un cal. E altă variantă. Sau, încă o variantă, poate vrea ca, folosind calul și poligonul ca materie primă, să construim prin mijloace proprii capul de cîine bolnav, văzut prin prisma unui pictor suprarealist?!

Îată o sorie de variante, din care cei mici nu au reușit încă să tragă nici o concluzie. Poate vor reuși cei mari, care au redactat rubrica „Construiți și voi!”.

P. LUDMILA

Desen de I. Davidescu

În jurul unor bîrfeli

Mișu St. Popescu, s-a zvonit aseară,
S-a certat cu Zoe pentru-a șasea oară!
Unii spun că numai Zoe e de vină:
Mișu-duce-acasă banii la chenzină,
Însă dînsa, Zoe, e-o cheltuitoare
Ce pe lumea asta n-are-asemănare!
Din motivu'-acesta s-a iscat și cearta,
Ea e veșnic dusă pînă la Romaria"...
O-nîlnești pe-acolo plină de pachete,
Ba și-a luat o bluză, ba vreo trei poșete,
Ba o pălărie ce face senzații,
Și ce-i mai rămîne dă la Consignații!...
Că săracul Mișu i-ar fi spus: „Madam,
Ce, mă crezi că-s bancă? Doar o leafă am!
Gata! Pin'-aicea! Nu se mai aprobă!
Tu nu ești nevastă, tu ești... garderobă!”

Alții spun că, totuși, nu-i de vină ea;
Că din contra, Mișu... trage la masea!...
Veșnic prin bufete!... De-altceva' nu-i pasă!
Rareori cu leafa nîmerește-acasă.
Barem bieteii Zoe nu-i dă nici de piață!
Spuneți dumneavoastră, asta este viață?
Ba, pînă la urmă, cică de nevoie
S-a dus și la cadre amărîta Zoe,
Poate l-o convinge cineva de seamă
Să nu-și mai dea banii pe „adio mamă!”
Să-i spună lui Mișu să se mai abțină,
Și să vie-acasă cu drag și chenzină...

Toate astea însă n-au nici un temei!
Nu știți gura lumii și-obiceiu ei?
Care-i adevărul? Zoe, gospodină,
Drămuia cu grijă fiecă chenzină,
Orice cheltuială o trecea-n buget,
Dar punea în taină și bani pe libret.
Ei, și știți, aseară, după ce-a stat ploaia,
Ce-au aflat Tănțica și cu Procopoaia?
Mișu cu Zoica, veseli și dispuși,
Au retras o parte din banii depuși
Și, după bîrfeala de o vară-ntreagă,
Pleacă în croazieră azi pe Marea Neagră.

A.F.

La jurna

Stăteam într-o după amiază acasă și tocmai încercam să scriu o schiță de satiră și umor care să aibă și haz și care să întrunească sufragiile unanime ale cititorilor, întrucît îmi pusesem în gînd să realizez visul vieții mele: să scriu o schiță despre care să nu-mi spună unul că „a fost bună”, altul că „a fost lungă”, al treilea „altceva n-ai găsit”, al patrulea „e formidabilă!”, al cincilea „mă, tu știi, eu cînd e bună îți spun în față”. Voiam să scriu o schiță care să-mi dea un rezultat clar: ori să-mi spună toți: „Dom'le, nu e!”, ori să-mi spună toți: „Bravo, asta e!” Pînă acum, trebuie să spun, din prima categorie am reușit, ca să zic așa, din cînd în cînd, dar din categoria a doua, taie-mă, spînzură-mă, că tocmai cînd am impresia că „asta e!” tot se mai găsește pînă la urmă unul care mă bate protector pe umăr: „Ei, lasă, că mai scrii tu!” Și mă pune la pămînt.

Stăteam, carevasăzică acasă. Consumasem două pachete „Favorit”, din care jumătate, în loc să le fumez prin filtru, le aprinsesem pe dos, cînd, deodată, a sunat telefonul. Am ridicat receptorul și la „Aloul” meu rostit mașinal, întrucît eram cu gîndul la un banc bun de care îmi dădusem seama că l-a găsit altul înaintea mea, vocea de la celălalt capăt al firului m-a treziț la realitate: „Tovarășe, vă rugăm să fiți prezent

mîine la ora 12 la Prezidiu!” Am spus în primul moment „Bine, mulțumesc!” pe urmă am început să strig ca un apucat în receptor: „Alo! Alo! Alo!” pentru că abia ulterior înțelesesem unde urma să fiu prezent în ziua următoare la ora 12. La Prezidiu! Eu la Prezidiu! Ce să caut eu la Prezidiu? Pe urmă mi-am dat seama că trebuia să fie o farsă. Am dat telefon unui amic, cunoscut pentru asemenea isprăvi: „Ascultă, lasă-te de bancuri!” fac eu. „Nu mă las, zice el, cu toate că citind ce scrii, văd că tu te-ai lăsat! Dar spune-mi ce vrei?” „Ei, hai, zic, te faci nîznai. De ce mă trimiți la Prezidiu? Nu mi-ai dat tu telefon?” „Să mă trăsnească, zice, nu eu!”

Am mai chemat vreo zece. Nu era farsă. Am chemat-o pe nevastă-mea. „Dragă, mă cheamă mîine la Prezidiu!” „Ai fi făcut tu ceva, că altfel nu te chema!” mi-a spus ea. „Femeie, zic, cînd faci ceva nu te cheamă la Prezidiu, te cheamă la miliție!” Am dat telefon șefului: „M-a chemat la Prezidiu!” „Da, face el, ai fost decorat!” Am mai izbutit să spun „deco...” și am amuțit. Pe urmă am sărit în sus. Pe urmă am început să rîd. Pe urmă am început să plîng. Pe urmă am început să cînt. Și a intrat soția. Am îmbrățișat-o și am strigat: „Dacă îmi arăți de două mii de ani încoace un umorist care să fi fost decorat de un prezidiu, îl

CĂTRENE DESPRE BLOCURI

de FLORIN IORDĂCHESCU

Sînt împotriva celor care spun că
Un bloc e loc de viață ideal:
Avînd numai un singur coș central,
Eu, una-nîmpin greutăți în muncă.
(O barză)

Julietta stînd în bloc, azi nu-mi mai pasă!
Mai lesne îi voi declara amorul!
De ce să urc pe scară de mătasă,
Cînd am la îndemînă ascensorul?
(Romeo)

EPIGRAMĂ

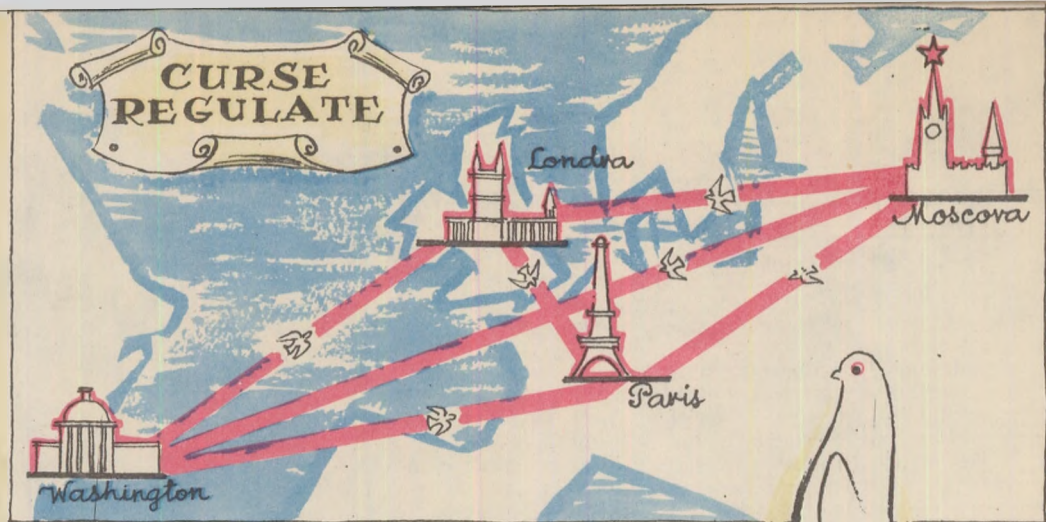
Unei casierite

Cînd plătesc la casă, lasă ochii-n jos
Și privește banii foarte grațios.
Îi admir și ochii, îi admir și gestul...
Ce păcat că dînsa își reține restul.

Sir John...

De cînd șansa de război
Dă într-una înapoi,
Sir John, trustman, stă pe ace:
Pacea nu îl lasă-n pace.

FL. I.

Desen de V. Crivăț

VISUL PORUMBELULUI PĂCII

DIN PERSPECTIVA WALLSTREETULUI

Desen de H. Leru

— Auzi, mister, în România scăderea prețurilor și totodată sporirea salariilor!
— Fac tocmai invers ca la noi. Și mai au curajul să vorbească despre coexistență pașnică!

...ul sonor

înghit! Pricepi? Acum douăzeci de ani unui umorist nu i se dădea nici bună ziua și azi mie îmi dai decorație! Înțelegi? Tu îți dai seama?" Ea și-a dat seama și a luat-o la goană prin bloc. Nu i-a scăpat nici administratorul, nici factorul, nici „ăla” de la lumină, nici lăptarul, nici ghețarul, nu i-a scăpat nimeni.

În noaptea aceea am dormit... dar parcă cine a dormit? N-am închis ochii. Și a doua zi, cu inima cît un purice, am pășit în sala Prezidiului.

Erau acolo marinari, generali, academicieni și între ei noi, umoriștii. Și pe urmă am dat mîna cu președintele. Și ne-a felicitat. Și ne-a dat decorația, și brevetul, și legitimația. Eu nu mai știam ce să fac cu mîinile, nici ce să spun, nici să merg, nici să stau! M-am uitat la ceilalți. Și ei erau la fel. Și pe urmă ne-a filmat de la jurnalul sonor. Degeaba e sonor, că eu eram mut. Și cred că am ieșit tehnicolor.

Cînd am plecat de acolo, am deschis toți, ca la o comandă, cutiile mari galbene și ne-am privit decorațiile. Era acolo în cutia aceea răsplata unor strădanii. Și am citit fiecare cu glas tare brevetele. Și pe urmă iar am privit decorația. Și am ajuns la birou.

N-am strîns atîtea mîini în 30 de ani. Și n-a intrat unul căruia să nu trebuie să-i

povestesc cum a fost. Și ce-am spus, și ce-am făcut. Și pe birou, decorația strălucea la vedere. N-aveam inima s-o pun în sertar. Prea îmi făcuse o bucurie mare ca să nu o am tot timpul în ochi.

Seara, am luat-o și am pășit grav în sînul familiei, care mă aștepta în par, începînd de la 70 de ani pînă la ultimul născut în vîrstă de doi ani. Tata era de o îngîmfare de parcă fusese decorat el. Povestea la toți cum a fost și ce însemnătate are treaba asta. Pe urmă decorația a circulat din mîină în mîină, și tata după ea ca să nu o atingă careva. Apoi, cineva mi-a spus că nu se poartă pe rever, ci în dreapta, pe piept. Cînd ne-am așezat la masă, m-au pus pe mine în cap și mă priveau ca pe o minune. Eu nu mă simțeam tocmai bine în postura de fenomen și încercam să mai aduc vorba și de altceva, dar era imposibil. Și mai ales a trebuit să le spun cum ne-au filmat la jurnal și dacă e greu să faci film.

... ..
Ieri l-am auzit pe tata discutînd cu un vecin.

Tata: Ai fost la „Patria”?

Vecinul: Nu!

Tata: Du-te!

Vecinul: E un film bun?

Tata: Filmul, nu zic, e bun! Dar să vezi jurnalul! E teribil!

SADI RUDEANU

DIVORT MODERN

Eram la tribunal întimplător:

— Tovarășe judecător!

Oftă o frumusețe indignată,

Doresc neapărat să divorțez

Căci, nu exagerez,

De-un an, de cînd sînt măritată,

Mă ține-aproape... nemîncată!

— Cum asta? E posibil oare?

Făcu judecătorul cu mirare,

Cum, n-adecea nimic în casă?

— Ba dal Surise dînsa grațioasă,

Forțată ca să recunoască,

Dar... nu știa ca să gătească!

A. LĂPUȘNEANU

Primim spre publicare următoarea reclamă:

Eu, Mafalda, ghicitoare vestită, ghicesc prezentul, ghicesc trecutul, ghicesc în cărți, ghicesc în cafea și... ghicesc ce vrea să spună U.R.C.C.-Băbeni (regiunea Pitești) în răspunsul său trimis *Urzicii* la sesizarea că gestionarul bufetului din comuna Mihăești (raionul Băbeni) vinde băuturile amestecate cu apă.

La această sesizare, U.R.C.C.-Băbeni a răspuns, textual, următoarele: „...*Sanepid Râmnicu-Vilcea... a constatat că, din băuturile date la analiză, numai țuica de prune a fost găsită de 22,06 grade, în loc de 24 de grade*”. Și atîta tot.

Prin acest răspuns, ghicesc ce vrea să spună U.R.C.C.-Băbeni. Vrea să spună... orice. De exemplu:

1) că numai țuica a fost găsită așa, pe cînd celelalte băuturi au fost găsite altfel;

2) că numai țuica de prune a fost găsită cu gradele arătate, dar țuica de alte fructe a fost găsită

cu alte grade; sau... n-a fost găsită deloc;

3) că țuica (indiferent din ce fructe) e bună cînd e de 24 grade;

4) că țuica nu e rea nici cînd e de 22,06 grade;

5) că tovarășilor de la U.R.C.C.-Băbeni le place ce-a constatat Sanepidul, deoarece în răspunsul dumnealor nu menționează dacă a fost cazul să se aplice gestionarului din Mihăești vreo sancțiune și să se ia vreo măsură spre a nu se mai întîmpla și pe viitor așa ceva;

6) că tovarășilor de la U.R.C.C.-Băbeni nu le place ce-a constatat Sanepidul, deoarece în răspunsul dumnealor nu afirmă nici că l-au... premiat pe gestionar;

7-8-9) etc. etc. etc;

10) eu, Mafalda, mai... ghicesc că — după această... reclamă — U.R.C.C.-Băbeni, cînd va mai primi sesizări despre țuică, va da răspunsuri mai fără apă.

p. conf. C.B.D.

- Dragă, arăți rău!
- Aș! Oglinzile astea românești nu mai sînt la fel ca celelalte!

Desen de N. Arion

UN PILOT PRECOCE

Am făcut feciorului meu Ștefănel, în vîrstă de 5 ani, o teribilă surpriză: un avion „adevărat”, fabricat la „Bucuria Copiilor”.

La proba de zbor, efectuată în magazin, succesul a fost atît de mare, încît s-au adunat în jurul aparatului toți părinții care se găseau în prăvălie, lăsînd copiii să-și vadă de treburile lor printre teighele.

Am adus aparatul acasă. Ștefănel zburda, sărea, se afla în al nouălea cer. Masa a devenit aerodromul, eu mecanicul-șef, băiatul pilot de bord, soția și bunicul pasageri. — „Și cînd zboară, tătucule?” — „Imediat. Ii răsuceesc arcul cu cheia și gata! Uite! Porneșteee!”... — „Cînd pornește, tătucule.” — „Chiar în clipa asta! Să mai învîrtesc puțin cheia!... Gataaa!... Zboară!...” — „Cînd zboară, tătucule?”...

Am rămas un moment în cumpănă. Știam că zboară de îndată ce răsucești arcul cu cheia. Dar avionul nu se dezlipea de pămînt, cum nu se dezlipește o cîrțiță... — „Eu merg la bucătărie, mi se arde mîncarea”, hotărî într-un tîrziu mama. — „Nu se poate, interveni Ștefănel, să știi că te lăsăm pe aeroport!” Totuși ea a plecat. Apoi a plecat și bunicul. Numai avionul nu pleca.

După cîteva eforturi, avionul a realizat o primă performanță. Elicea prinse să se învîrtească. — „Tătucule, pentru ce nu decolează?” — „Păi... e vreme nefavorabilă. Nu vezi cum plouă afară?” am încercat eu să salvez prestigiul

întreprinderii „Bucuria Copiilor”. Spre nenorocirea mea și a fabricii, după cîteva minute cerul s-a înseninat. Cerul s-a înseninat și eu m-am întunecat. Am început iar să răsuceesc cheia. Nimic. — „Tătucule, ăsta poate o fi un nou tip de avion; avion subteran! Nenea de la fabrică le-a incurcat! De ce n-ai încercat un metro, poate că ăla zbură...” — „Să nu fii ironic, auzi tu. Un pilot trebuie să fie cuminte”. — „Păi ce, eu sînt pilot?” — „Firește, n-ai avion?” — „Păi ce, ăsta e avion. Zboară numai dacă-l arunci cu parașuta!?”

Fac eforturi disperate să reabilitez mașina. — „Ștefănel, parcă a început să meargă! Ura! Zburăm la Sibiu!”... — „Cînd zburăm tătucule?”... — „Gata!... A zburat!...”

Numai că, în loc să zboare avionul, a zburat elicea!... Plictisită pesemne de atîta stat pe pămînt, s-a desprins de avion și a luat-o razna...

După cîteva ore de zadarnice strădanii, Ștefănel îmi spune: — „Tătucule, bagă avionul în buzunar și zboară dumneata pînă la magazin să ți-l schimbe”.

Pe drum m-am gîndit că din fabrică n-ar fi trebuit să decoleze asemenea avioane, care lasă pasagerii în aer... Cînd m-am înapoiat acasă, mă întîmpină Ștefănel: — „Tătucule, știi ce-am descoperit? Cu un avion ca ăsta nu e nevoie să fii neapărat pilot. Poți fi și infanterist, că ține mai mult de pămînt decît de aer”...

I. AVIAN

Desen de D. Petrică

— De ce te împotrivești stăpînel tale?

— După ce m-a pocit în halul ăsta, să mă fac de rîs și cu ea cum e îmbrăcată?

P O Ș T A U

URZICUȚO.

Printre scrisorile în care critici, te rog să publici și o scrisoare care laudă.

Deci ia notă, te rog, că încă cinci străzi din cartierul meu... periferic „Apărătorii Patriei” (din raionul Nicolae Bălcescu) au devenit, în ultimele luni, străzi... centrale.

Atîta au fost de dichisite (... nivela-te, pavate, prevăzute cu trotuare asfaltate și împodobite cu pomi, cu iarbă și cu flori) încît, ce mai! sînt, acum, ca niște străzi centrale.

Ele se numesc: strada Mușete-lului, strada Panselelor, strada

Ciochina, strada Voila și șoseaua Berceni.

Acestea fiind faptele, propun să oferi tu, dragă Urzico, tovarășilor de la sfatul popular raional, pentru frumoasele lor realizări edilitare, o grațioasă atenție din partea cetățenilor. Pentru că tovarășii de la sfat au „centralizat” și strada Panselelor, oferă-le, de pildă, un buchet de panseluțe.

Totodată, din partea unei străzi (o știi dinșii) pe care încă n-au „centralizat-o”, oferă-le un buchet de... nu mă uita.

T. Caraman

strada Ionescu Horia nr. 26
București

TELEGRAMĂ CIFRATĂ

TUG, București — către *Urzica*, Loco.

Rog trimiteți urgent Sherlock Holmes dezlege mare mister. TUG încredințează tractoare repare ARUGC. Tractoarele cînd intră ARUGC au motoare proprii cu numere zise serii, dar cînd ies reparate au alte motoare, cu alte serii.

123046 — 17861 — 39488
123112 — 45255 — 17861
123062 — 104655 — 40625
123087 — (fără) — 80817

Sus, stînga — seriile tractoarelor, mijloc — seriile motoarelor proprii, dreapta — seriile motoarelor schim-bate. Mare mister la mijloc.

Sosit Sherlock Holmes. Intrat imediat acțiune. Reușit dezlege inițialele: TUG înseamnă „Trustul de utilaj greu”, ARUGC înseamnă „Atelierele de reparat utilaj greu din construcții.” Formidabil detec-tiv.

În privința schimbării motoarelor, descoperit nu e mister la mijloc. E neglijență la ARUGC. Sezisînd Ministerul Construcțiilor, acesta pus în vedere ARUGC: decît să mai schimbe motoarele altora, mai bine să schimbe metodele sale de lucru.

Moloea Gheorghe
maistru mecanic la
TUG-București

NU PRICEP ȘI BASTAI

Am publicat în *Urzica* nr. 8 un material intitulat „De risul lumii”. În acest material criticam poziția de pendul (adică oscilatorie) a inginerului Gugu, în legătură cu unele matrapazlicuri ale lui Dădălău, îngrijitor de vile din comuna Pinoasa, raionul Tg. Jiu.

În prima adresă, inginerul Gugu combate datele sezisării noastre, arătând că Dădălău nu e vinovat, că nu e șperțar, că nu e coțcar, că nu e chiulangi, că nu e delăsător, că nu e, că nu e, că nu e... Cea mai bună dovadă este că vilele nu s-au plins niciodată că Dădălău ia ciubuc, că Dădălău umblă teleleu, etc...

Așadar pe hirtie Dădălău era un

om rar. Totuși, noi am revenit. Și ne-a sosit un al doilea răspuns. În acest al doilea răspuns, semnat de același inginer Gugu, Dădălău nu mai era Dădălău dintii. S-a schimbat pe ici pe colo, prin părțile esențiale. Arată răspunsul că e șperțar, că e chiulangi, că e bețiv, că e, că e... că e...

De data aceasta, ceea ce ne-a surprins în mod deosebit a fost atitudinea nestatornică a inginerului Gugu în această problemă Dădăliană. Și ne-am adresat Sfatului popular raional Tg. Jiu, arătând inconsecvența răspunsurilor tovarășului Gugu.

Cei de la Secția agricolă a sfatului au citit critica noastră la

adresa lui Gugu, și au hotărât că vinovat este... Dădălău!...

În consecință, la întrebarea noastră: de ce inginerul Gugu nu a fost consecvent în cele două răspunsuri trimise, ni se răspunde că s-au luat măsuri, și ca atare a fost sancționat disciplinar... Dădălău. La întrebarea noastră: de ce inginerul Gugu a făcut mai întâi aprecieri pozitive despre Dădălău și imediat după aceea l-a apreciat invers, sfatul popular ne răspunde că s-au luat măsuri și de data aceasta și ca urmare a fost sancționat... tot Dădălău.

Așadar, noi întrebăm despre unul, dumnealor răspund despre altul...

Ce părere ar avea tovarășii de la sfat, dacă interesându-se la redacția noastră de câte ori pe lună apare *Urzica*, noi le-am răspunde că acceleratul de Satu-Mare sosește pe linia a treia?...

În încheiere, scumpi tovarășii de la sfat, vă întrebăm: câte hectare de grâu ați recoltat, câți metri pătrați de pavaj ați realizat și când își aniversează secretarul onomastica?

Vă punem aceste întrebări, în speranța că în legătură cu aceasta ne veți răspunde la cele ce ne interesează despre răspunsurile inginerului pendul Gugu.

Al. V.

DUPĂ MĂRIREA SALARIILOR ȘI REDUCEREA PREȚURILOR

— Cu ce să vă servesc mai întâi?
— Cu o sacoșă mai mare!

Desen de A. Poch

de PAVEL MIHĂILEANU

*De când moșieria guralivă
S-a furișat cu boarfele din țară
N-a mai rămas în sat milionară
Decît gospodăria colectivă.*

*Căsuțele cu virful în văzduh,
Părînd odinioară mici mormane,
Și-au preschimbât căciulile de stuh
Cu pălării curate de olane.*

*Curat e drumul larg din fața băii
Ca un obraz ras proaspăt cu perdaf
Și merg pe el duminica flăcăii
Cu fetele la cinematograful.*

*Iar seara, la căminul cultural,
În lumina de crezi că-i zi,
Colectiviștii noștri rid în stal
La comedia lui Alecsandri.*

*Și satul astăzi fericit zimbește
Ca un copil cuminte și gingaș
Și fericit de viață se gătește
Triumfător, cu straie de oraș.*

Z I C I

CERERE DE ABONAMENT

Te rog, dragă *Urzico*, să treci printre abonații tăi gazeta de perete „Reflectorul” a Teatrului de Stat din Bacău. Plătesc eu.

Dacă tovarășii care redactează această gazetă de perete vor primi *Urzica* în mod regulat și deci vor avea de două ori pe lună de unde să împrumute articole satirice — va apărea și gazeta dumnealor... bilunar, nu ca pînă acum... bianual.

Așteptînd, dragă *Urzico*, să te citească mai des... în „Reflectorul”, te salut cu stimă și cu abonament.

C. Florian
Bacău

MANDAT POȘTAL

Expeditor: Petra Maria, fostă „casieră mandatară” la școala medie „Petru Maior” din Reghin.

Suma de expediat: 5462,50 lei.

Destinatar: Casieria școlii.

Proveniența banilor: Sustrași din casa școlii. (Și trebuind să fie restituiți).

Motivul pentru care banii trebuie expediți prin mandat poștal: Fiindcă, între timp, numita casieră mandatară a primit, pentru sustragerea banilor, un alt mandat: de aducere.

Loc rezervat, pe mandatul poștal pentru corespondență: E o deplină...

corespondență între comportarea numitei casiere și faptul că — deși membrii consiliului de conducere al școlii s-au opus la angajarea ei — totuși directorul Suciu Vasile a angajat-o, ba fără să-i ceară nici garanție materială, și fără să aibă nici grijă ulterior să o controleze în muncă.

Semnătura de primire: Semnează directorul școlii pentru... sancțiunea disciplinară primită. (Și contrasemnează orice cadru din învățămînt, pentru... învățătură de mîinte)

Tarța Viorel
Reghin

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 13.86.12;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA ȘCINTEII „I. V. STALIN”
BUCUREȘTI

